

яко дрѣновицата, която грабна несъзнателно отъ пруста. Предъ колибата, на дължината на синджира, бѣше приклекнало вълчето и виеше съ издигната къмъ месечината глава.

— Вълчо, Вълчо, млъкъ! — викна му овчарьтъ. Но вълчето продължаваше да вие; то като че ли не го забеляза; не се помръдна дори. Тогава овчарьтъ го удари презъ шията. Животното политна, но бързо се вдигна и остана така право, разкрасено, съ впити въ пространството очи. Последва втори ударъ. Вълчето се сви и влѣзе въ колибата. Овчарьтъ се приведе надъ вратата, но бързо отскочи: оттамъ го срещна пламъкътъ на две безумни очи, лъснаха зжби и чу се зловещо щракане на челюсти. Тогава разярениятъ овчарь улови съ две ржце дрѣновицата, би и мушка на посоки въ колибата, докато сѣти, че вълкътъ се е свилъ въ дълбочината и надава жално, болезнено скимтене. Калъ го отмина и подири кучетата. Намѣри ги свити въ колибитѣ имъ, изплашени до смъртъ; треперѣше дори и сърдцатиятъ Каракачанъ.

На утрото и нѣколко дни следъ това по селото говорѣха само за вълчия вой.

* * *

Не веднажъ стариятъ, бащата, бѣше казвалъ на сина си: — Слушай, Калъ, да махнешъ този звѣръ отъ дома. Разбери, синко, вълкътъ си е все вълкъ: вълкъ куче не става. Ще довлѣчешъ нѣкоя пакостъ въ кжщата ми. . .

Говориха му сжщото и хора отъ селото. Нѣкои гледаха вече на цѣлия дворъ като на молепсанъ. Помалодушнитѣ не смѣха да минатъ покрай двора. Разчуло се бѣше и по съседнитѣ села. При среща другоселцитѣ разпитваха: — Какъ е вълчето ви? Расте ли? Още ли го търпите въ село?

Непреклоненъ бѣше само Калъ, овчарьтъ. Той се смѣеше зло, клатѣше глава и отвръщаше на всички: